

บทที่ 155 รำสุราในความมืด

เขาแยกจิ้งจอก ห้องศิลา

ก๊วยลี่ยืนบอกลาปีเหยาที่นอนอย่างสงบท่ามกลางไอเย็นของแท่นน้ำแข็ง มันมองรอยยิ้มบางที่มุมปากนาง ในใจครุ่นคิดสงสัย นางจะสัมผัสรับรู้หรือไม่ถึงความหวังใยรำลึกหา รับรู้หรือไม่ว่าข้างกายยังมีคนคนหนึ่งคอยปกป้องกันอยู่

บางทีในใจนางอาจจะไม่เคยสำนึกเสียใจในสภาพของตนเองเลยกระมัง ถึงได้ยิ้มหลับอย่างสงบสุขเช่นนี้

เรื่องนี้ก๊วยลี่ว่าถามอยู่ในใจไม่ทราบว่่าก็ร้อยก็พันครั้ง มันพยายามไม่ขบคิด เพราะทุกคราที่คิดก็เหมือนจะทุกขใจขึ้นอีกส่วน สุขภาพของมันตอนนี้แยลง แม้จะฝึกฝนเคล็ดวิชาจาก 'คัมภีร์สวรรค์' เล่มสาม และนำมาหล่อหลอมกับเคล็ดวิชาแนวพุทธและเต๋า แล้วพบว่าแนวทางทั้งสามคล้ายจะมีส่วนที่ผสมกลมกลืนกัน เอื้อกัน ส่งผลให้พลังฉนวนรุดหน้าขึ้นเรื่อยๆ แต่พลังปีศาจของมุกคูดโลหิตก็แล่นพลุ่งพล่านอยู่ในกายมันดุตั้งขึ้นทั้งวันคืนเช่นกัน คล้ายวิญญาณที่ขับไล่เท่าไรไม่รู้จักไป รอคอยวินาทีสุดท้ายที่จะเดินไปสู่ความตายพร้อมกัน

8 กระบี่เทพสังหาร 7

ก็กระแสน้ำเย็นเยือกนั้นอยู่กับมันมาตั้งแต่ยังเป็นหนุ่มน้อยจวบจนบัดนี้
จึงสุดแสนที่จะคุ้นเคย ต่อให้ตายก็คงตายไปอย่างเย็นเยือกแบบนี้แหละ!
มันยิ้มอย่างขมขื่นใจขณะมองบี่เหยา นี่เป็นวันที่สามแล้วที่มันอยู่ใฝ่
นางเพียงลำพัง

"เจ้าหลับให้สบายเถิดนะ ข้าจะกลับมาอยู่เป็นเพื่อนโดยเร็ว"

กู่ยี่ปลอบโยนเบาๆ

"ไม่ต้องกลัว บิดาเจ้ากับข้าก็เพียงแค่จากไปชั่วคราว ต่อให้ต้องตาย
ข้าก็จะกลับมาตายต่อหน้าเจ้า"

มันมองบี่เหยาพลงยิ้มให้อย่างอ่อนโยน จากนั้นจึงหันกายเดินออก
จากห้อง โอจางๆ ลอยล่องพลิววนเหมือนม่านบางๆ อยู่ด้านหลัง

'ครีน!'

ประตูศิลาหนักอึ้งเคลื่อนปิดลงอย่างช้าๆ เจ้าเทาที่รออยู่นาน
แล้วกระโดดขึ้นบนไหล่ กู่ยี่ลูบหัวมันเบาๆ แล้วเดินตรงไปตามทางแคบ
ระหว่างทางหากไม่ยื่นมือไปตามผนังก็จะแหวะเดินเข้าไปในหลืบซอกกวาง
เพื่อเปิดกลไก เสียงกลไกอันสลับซับซ้อนของสาขาใหญ่ณิกายจอมปีศาจเริ่ม
ทำงาน แต่ประตูศิลาหนาหน้อย่างเดียวก็ถูกปิดไปถึงลิบกว่าแห่งแล้ว

บัดนี้ภายในถ้ำใจกลางเขาแยกจึงจอก ทุกแห่งหนมีแต่เสียงกลไกทำงาน
ผู้คนทั้งหลายล้วนเดินทางติดตามกู่ยี่หวังไปยังตำหนักศักดิ์สิทธิ์แดนร้างตั้งแต่
สามวันก่อน เขาทั้งลูกตอนนี้จึงเงียบเหงาวังเวง

'ครีนนน...'

ประตูศิลาบานสุดท้ายถูกปิดลงอย่างช้าๆ ปิดซ่อนถ้ำในภูเขาแห่งนี้ไว้
จากโลกภายนอกอย่างสิ้นเชิง ในเสียงนั้นยังสอดแทรกไว้ด้วยเสียงกึกกัก
กู่ยี่รู้ดีว่านั่นคือเสียงกลไกลั่นดาล วันหน้าหากผู้มาไม่รู้วิธีปลด คิดจะบุก
เข้าไปด้วยกำลัง จะต้องเผชิญกับก้อนศิลาหนักหมื่นซึ่งที่ซ่อนอยู่ด้านใน หาก
ปราศจากพลังฉานสูงส่งดุจเทพเจ้าก็อย่าคิดหมายว่าจะผ่านเข้าไปได้

แสงอาทิตย์อันอบอุ่นสอดส่องสว่าง เจ้าเทาที่หมอบอยู่บนไหล่ยึดแขน
บิดชี้เกียด อ้าปากหาวหวอด กู่ยี่หันไปมองแล้วถามยิ้มๆ

"เป็นไรไป หรืออยากจะหลับ"

เจ้าเทาร้อง 'เจี้ยกๆ' แล้วค้อนปะหลับปะเหลือก จากนั้นชี้มือไปทางปากหุบเขาด้านนอก กุ่ยลี่หัวเราะเบาๆ

"อ้อ ที่แท้ก็เบื่อ จะว่าไปแล้วที่นี่มีแต่ความมรกร้างแห้งแล้ง ต้นไม้ก็ไม่มีอยู่เพียงหรือมหาริมไม้ที่ต้น ไม้มีที่ให้เจ้าห้อยโหนซุกซนเก็บผลไม้กินใช้ไหม เจ้าวานรจอมตะกละ"

เจ้าเทาพยักหน้าแรงๆ จนคอแทบหลุด กระโดดลงไปร่ำร้องพร้อมทั้งออกท่าออกทาง กุ่ยลี่สุดลมหายใจลึกลับ หันไปมองปากถ้ำซึ่งบัดนี้กลมกลืนเป็นเนื้อเดียวกันกับภูเขาอย่างไร้ร่องรอย พยักหน้าบอกว่า

"เอาละ อีกหนึ่งเดือนให้หลังค่อยกลับมาเยี่ยมบ่เหยา อาศัยช่วงเวลาว่างนี้ไปเที่ยวเล่นให้สบายใจกันเถอะ"

เจ้าเทายิ้มแถมปริ กระโดดเหิงๆ อย่างยินดี ความสดชื่นรื่นเริงของมันกระตุ่นจิตใจกุ่ยลี่ให้แจ่มใสได้ไม่น้อย ปากโพลงดูว่า

"อ้าว ยังไม่รีบขึ้นมา ซักซ้าจะให้เจ้าเฝ้าอยู่ที่นั่นคนเดียว"

เจ้าเทาริบกระโจนพรวดเดียวขึ้นไปนั่งบนโหล่ พร้อมทั้งฉีกยิ้มกว้างเป็นการประจบ กุ่ยลี่ส่ายหน้าแล้วขยับมือจะเสกดูตวิญญูณให้ล่อยขึ้น พอกระแสน้ำเอือกแล่นวาบขึ้นในกาย มันก็เหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้ จึงชะงักทำท่าลึงเล เจ้าเทา มองอย่างสงสัยว่าทำไมเจ้านายยังไม่ท้วงเวหา ร่ำร้องเจี้ยกๆ เป็นการเร่งเร้า กุ่ยลี่ยิ้มเค้ร้าๆ กล่าวคล้ายรำพึงว่า

"ชีวิตที่เปล่าเปลี่ยวเดียวดายเช่นนี้ เหตุใดยังต้องคิดถนอมหรือหวงแหน"

เจ้าเทาจะพริบตาปริบๆ ไม่เข้าใจว่าทำไมอยู่ดิว เจ้านายจึงหลุดสองประโยคนี้ออกมา กุ่ยลี่ก็ได้พูดอันใดอีก ตวิตมือคราหนึ่ง ลำแสงเขียวเข้มสว่างวาบ ดูตวิญญูณหนุ่นร่างพวกมันหนึ่งคนหนึ่งวานรล่อยขึ้นฟ้า ท่องเวหาออกจากเขาแยกจิ้งจอกไป

เมืองที่ใกล้เขาแยกจิ้งจอกที่สุดชื่อเมืองสามสุข อยู่ห่างไปทางทิศ

10 กระบี่เทพสังหาร 7

ตะวันออกเฉียงเหนือประมาณสองร้อยลี้ มีจำนวนประชากรไม่มาก แต่รอบด้านยังมีหมู่บ้านเล็กๆ อีกหลายแห่ง จึงพอจะเรียกได้ว่าคึกคัก ที่ผ่านมาเพื่อรักษาความลับ ยามซื้อหาเสบียงอาหารนิกายจอมปีศาจจะไม่ส่งคนมาซื้อที่นี่ แต่จะไปซื้อยังอีกเมืองที่อยู่ห่างออกไปเพื่อป้องกันมิให้สำนักธรรมะหรือพรรคมารอื่นๆ ได้เบาะแสถึงที่ตั้งสาขาใหญ่ แต่หากเป็นการออกไปปฏิบัติภารกิจ ศิษย์ส่วนใหญ่ขากลับจะแวะพักที่เมืองแห่งนี้ก่อน

กู่ยี่เองก็เคยพาเจ้าเทาเดินทางผ่านเมืองนี้ แม้จำนวนครั้งจะไม่มาก แต่ด้วยความฉลาดแสนรู้ เจ้าเทาถึงกับจดจำได้แม่นยำ พอออกจากเขาแยกจึงจอกมันจึงพยายามชี้มือบอกทาง เห็นได้ชัดว่าอยากไปดื่มสุราและกินอาหารอร่อยๆ ที่นั่น กู่ยี่โคลงศีรษะอย่างเอือมระอา แต่ก็มิได้ปฏิเสธ เห็นตรงไปที่เมืองสามสุขทันที

ระยะทางสองร้อยลี้ สำหรับการท่องเที่ยวหน้าหนาวไม่ไกล ท่ามกลางปุยมะเขษขาวระจ่างปรการภูเกล้าแสงสีเขียวเคลือบด้วยไอคำสายหนึ่งฟุ้งวาบตัดขอบฟ้า

เจ้าเทาบนไหล่หนึ่งไม่อยู่สุข ประเดี๋ยวเป็นเอียงคอ ประเดี๋ยวเป็นแกว่งหาง ไม่รู้เป็นเพราะในใจกำลังนึกกระหือหือมัยมองว่าอีกไม่นานก็จะได้เสพสุขกับอาหารและสุราของชอบหรือไม่ กู่ยี่ทางหนึ่งควบคุมดูวิญญาณทางหนึ่งมองสำรวจด้านล่าง เขาแยกจึงจอกมันไม่ต้องพูดถึง มีแต่ความรกร้าง พอพ้นจากเขตเทือกเขา ภูมิประเทศจึงเริ่มเปลี่ยนเป็นที่ราบ ทว่าก็มีแต่ทุ่งร้างไร้ผู้คนอยู่อาศัย มองจากด้านบนลงไปเห็นแต่ทางสายโบราณยาวเหยียดตัดทะลุกลางทุ่งอยู่เพียงสายเดียว

อยู่ดีๆ กู่ยี่ก็ถอนใจ เจ้าเทารู้สึกแปลกใจจนต้องเหลือบมองสองสามแวบ

เดินทางอีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมงพวกมันก็ลอยตัวอยู่เหนือเมืองสามสุข เห็นบ้านเรือนเรียงเป็นแถว ต่อเชื่อมกันหลังแล้วหลังเล่า เจ้าเทาร้องเจ็ยกๆ อย่างตื่นเต้นดีใจพลางชี้มือลงไปที่ด้านล่าง กู่ยี่เอ็ดว่า

"เอาน่า อย่าเร่งนักเลย ข้ากำลังจะลงไปแล้ว"

แสงสีเขียวกะพริบวาบ ส่งเสียง 'พีบ' ก่อนร่อนลงสู่ถนนในเมือง ทันทึที่สัมผัสพื้นกุยลี้ก็ขมวดคิ้ว เจ้าเทาซึ่งกระโดดพรวดลงจากไหล่ก็ไปนั่งเกาหัวอีกท่าทางงุนงงสงสัย

เมืองสามสุขดูเหมือนจะกลายเป็นเมืองร้างไปแล้ว บ้านเรือนส่วนใหญ่แม้ยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์ มีเพียงส่วนน้อยที่ถูกทำลาย แต่ชาวเมืองทั้งหมดกลับหายใจเรียบ ความเจีบบังเวงปกคลุมไปทั่ว

กุยลี้ครางอึมในลำคอคล้ายคาดเดาออกอยู่หลายส่วน สภาพเช่นนี้สาเหตุก็คงจะมาจากกองทัพสัตว์ประหลาด ชาวเมืองทั้งหมดน่าจะอพยพขึ้นเหนือไปแล้ว เพราะหากขึ้นเรือคงไม่รอดพ้นต้องเป็นอาหารของฝูงสัตว์เมืองที่เคยสงบสุขต้องกลายมา มีสภาพแบบนี้ และขณะนั้นบนแผ่นดินเลนใจกว้างใหญ่ ไม่ทราบว่ามีเมืองที่ต้องตกอยู่ในสภาพเดียวกันอีกก็มากน้อย

สายลมโชยมาหอมเอาฝุ่นดินบนพื้นลอยฟุ้ง ในวันที่แสงแดดอบอุ่นเช่นนี้ ลมที่พัดมากลับดูจะเย็นเยือกแปลกๆ เจ้าเทารู้สึกไม่สบายใจ ขยับเข้าใกล้เจ้านายมากขึ้นขณะกวาดตามองไปรอบๆ อย่างระแวงระวัง กุยลี้ยิ้มขึ้นขึ้นมา ปลอดภัยในเบาๆ ว่า

"กลัวอะไร ไม่มีอะไรรอกหน้า"

เจ้าเทากะพริบตาปริบๆ จิตใจเริ่มสงบขึ้น กุยลี้สูดหายใจลึกก่อนก้าวเดินต่อ เจ้าเทาปีนขึ้นไปนั่งบนไหล่ ท่าที่เรีงร่าหายไป เอาแต่สอดสายสายตามองไปรอบๆ อย่างเจีบบัง

นอกจากเสียงลมพัดอุ๊ก็ปราศจากเสียงใดอีก กุยลี้เดินเรื่อยเปื่อยไปตามถนน เห็นบ้านเรือนบางหลังปิดประตูหน้าต่างมิดชิด บางหลังมีรอยแตกโหว่ตรงบานประตู ไม่ทราบว่าเป็นเพราะถูกสัตว์ประหลาดพังเข้าไปหรือไม่ เพียงแต่ตลอดทางที่ผ่านมายังไม่พบเห็นศพ ดูท่าชาวเมืองที่นี่คงได้รับข่าวแต่แรกจึงอพยพขึ้นเหนือได้ทัน

และในตอนนั้นเองจู่ๆ ก็มีกระแสลมแรงพัดวูบ ประตูของบ้านซึ่งตั้งอยู่ฝั่งซ้ายของถนนขยับเอืยต้ออาดแล้วตกกระแทกพื้นดังโครม เสียงนั้นดังก้องไปทั้งเมือง กุยลี้กับเจ้าเทาหันขวับไปมองพร้อมกัน เห็นภายในบ้านมีมือ

12 กระบี่เทพสังหาร 7

ข้างหนึ่งตงอยู่ ขณะเดียวกันกลิ่นคาวเลือดก็โชยคลุ้งออกมา

หลังยื่นมองเงียบๆ ครูหนึ่งกู่ยลี้ก็สาวเท้าก้าวต่อ กลับเป็นเจ้าเทาที่คอยหันกลับไปมองมือข้างนั้นอยู่ตลอด

กู่ยลี้เดินอย่างพองจะรู้ทางอยู่บ้างเพราะเคยมา จังหวะก้าวทอดช้าเพราะใช้ความคิด จากนั้นกล่าวกับเจ้าเทาว่า

"ข้าจำได้ว่าข้างหน้ามีร้านสุรา พวกเราลองไปดูกัน บางทีอาจจะหาอะไรให้เจ้ากินได้บ้าง"

เจ้าเทาร้องเจ็ยกๆ ตอบรับ

เสียงฝีเท้ากระทบพื้นยามนี้ฟังดูสะดุดหูเป็นพิเศษ ลมเย็นๆ พัดไล้หลังมาเป็นระยะ ไม่นานพวกมันก็มาถึงหน้าร้านสุราแห่งนั้น แผ่นป้ายร้านบัดนี้ตกลงมาว่าหน้าอยู่กับพื้น บนนั้นฉาบไว้ด้วยฝุ่นบางๆ กู่ยลี้กวาดมองแวบเดียวก่อนเหยียบย่ำผ่าน ทั้งรอยเท้าเอาไว้รอยหนึ่ง

จู่ๆ เจ้าเทาก็ร้องขึ้นเบาๆ สามตาเบิกกว้าง กู่ยลี้รีบชะงักเท้า ไม้ก็อึดใจให้หลังก็มีเสียงคำรามต่ำๆ ดังออกมาจากด้านใน

สัตว์ประหลาดวี นี่คือความคิดแรกของกู่ยลี้ เพียงแต่เสียงคำรามนี้ฟังดูคุ้นหูอยู่บ้าง

"ฮ้าวว..."

"เจ็ยกๆ..."

เจ้าเทาพลันเปล่งเสียงร้องแหลม กระโดดลงพื้นแล้ววิ่งปราดเข้าร้านไป กู่ยลี้สะดุ้งเฮือก ไม่เข้าใจว่ามันตื่นเต้นอันใด แต่เจ้าเทาแทบจะเรียกได้ว่าเป็นสหายเพียงหนึ่งเดียว ไม่ว่าจะอย่างไรมันจะไม่ยอมให้เจ้าเทาเผชิญหน้ากับสัตว์ประหลาดเพียงลำพังเด็ดขาด จึงรีบขยับกายพุ่งตามเข้าไปทันที

ทว่าภาพที่เห็นทำเอามันย็นตลกตะลึง

สภาพภายในร้านฟังพินาศไปหมด ถ้วยชามรามไหหล่นแตกเกลื่อนพื้น โต๊ะเก้าอี้ล้มระเนระนาด มีส่วนน้อยที่ยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์ แต่ก็มีฝุ่นจับและท่ามกลางความเสื่อมโทรมนี้ กลางร้านกลับจัดวางโต๊ะที่ยังอยู่ในสภาพค่อนข้างดีไว้ตัวหนึ่ง บนนั้นวางกาสุราและถ้วยสองสามใบ ที่เก้าอี้หนึ่งไว้ด้วย

หนุ่มน้อยในชุดผ้าไหมสีสด บนพื้นที่ว่างระหว่างมันกับกุยสี่ ลีตัวประหลาด หน้าตาอัปลักษณ์ตัวหนึ่งกำลังยืนจ้องหน้าเจ้าเทา ส่งเสียงขู่คำรามแผงไว้ด้วยความแตกตื่นประหลาดใจเล็กน้อย มันก็คือเทาที่เย็บจ่อมดูร้ายนั่นเอง

เป็นหนุ่มน้อยลึกลับที่เคยพบหน้ากันในป่าบนเขาร้าง

เทาที่เย็บคอดยาวเหยียดออกมา ลีตาใหญ่โตปานกระดิ่งถลิ่งจ้องเจ้าเทาเขม็ง แต่เจ้าเทากลับไม่มีที่ทำตื่นเต้นเหมือนในตอนแรก ตรงกันข้ามกลับดูดีใจอยู่หลายส่วน ปากทั้งส่งเสียงทั้งฉีกยิ้ม ค่อยๆ ขยับเข้าใกล้ทีละนิดๆ

เทาที่เย็บคำรามไล่เบาๆ เห็นชัดว่ายังไม่คุ้นเคย เจ้าเทาชะงัก กะพริบตาทั้งสามปริบๆ เปลี่ยนเป็นเดินวนรอบจากซ้ายไปขวา แล้วก็จากขวาไปซ้าย เทาที่เย็บชะเง้อคอยาวมองตาม ปากคำรามเสียงต่ำๆ เป็นระยะๆ ความเป็นอริยิ่งมายิ่งลดลง บ่งบอกชัดว่ารู้สึกดีต่อวานรเทพสามตัวนี้อยู่หลายส่วน หรืออาจจะเป็นเพราะเพิ่งได้เจออะเจอะจ่อมตะกละเหมือนตัวเอง จึงให้ความสำคัญด้วยเช่นนี้...

ส่วนหนุ่มน้อยเจ้านายมันแรกก็ตูดตะลิ่งเช่นกัน แต่ก็กลับคืนสู่ปกติได้อย่างรวดเร็ว ยิ้มเล็กน้อยแล้วพยักหน้าทักทาย ความตื่นตระหนกของกุยสี่มิได้น้อยไปกว่าอีกฝ่าย ยิ่งบังเกิดความสงสัยในประวัติความเป็นมาของคนผู้นี้อีกหลายส่วน คนที่มาปรากฏตัวในร้านสุรากลางเมืองร้างแบบนี้จะต้องมีความเป็นมาไม่ธรรมดาแน่

ตอนนี้เจ้าเทาขยับเข้าชิดเทาที่เย็บแล้ว มันฉีกปากยิ้มกว้าง ยกมือตบหัวตะปุมตะป้าของอีกฝ่ายเบาๆ เทาที่เย็บคำรามฮึม ใช้ลีสี่ตาดลิ่งจ้องอย่างดูร้าย ทว่าเจ้าเทาแทนที่จะกลัวกลับยิ่งนึกสนุก ใช้มือตบแรงๆ อีกสองที่จนมีเสียงดัง 'แปะๆ'

เทาที่เย็บคล้ายอ่อนอกอ่อนใจ คร้านจะส่งเสียงขู่ จึงพ่นลมออกทางจมูกดังพรี๊ดแล้วหมอบตัวลงนอนอย่างไม่แยแส แต่เจ้าเทากลับชอบแหย่เจ้าลีตัวร้ายท่าทางเจ้าอารมณ์ตัวนี้ จึงขยับเข้าใกล้อีกนิด ทั้งลูบทั้งคลำอย่างสนิทสนม

14 กระบี่เทพสังหาร 7

หนุ่มน้อยผู้ลึกลับดึงสายตากลับจากเตียงรัจฉานทั้งสอง กล่าวกับกุยลี่อย่างยิ้มแย้มว่า

"พวกมันสนิทกันไม่เลวนะ"

กุยลี่พยักหน้ายิ้มๆ

หนุ่มน้อยตบเก๋อี่ข้างกาย เอ่ยซักชวนว่า

"อันที่จริงเราสองนับว่าดวงสมพงศ์กันไม่น้อยเลย แผ่นดินออกกว้างใหญ่ไพศาล ถึงกับได้พบหน้ากันอีก ไฉนพี่ชายจึงไม่มานั่งนี้เล่า พวกเราตีมกันสักถ้วย สนทนากันสักหลายประโยคเถิด"

กุยลี่มองไปทางเจ้าเทากับเทาเทียอีกแวบ แล้วตอบรับว่า

"ก็ดี"

มันมิได้นั่งลงข้างๆ แต่ลากเก๋อี่มานั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

ใบหน้าหนุ่มน้อยปรากฏรอยยิ้มจางๆ ยื่นมือหยิบถ้วยสะอาดมาวางไว้ตรงหน้า จากนั้นก็รินสุราให้

"พี่ชายมายังเมืองร้างแห่งนี้ มิทราบว่ามีธุระอันใด"

กุยลี่ไม่ตอบ แต่สบตาอีกฝ่ายเหม็งพร้อมทั้งย่นถาม

"แล้วเจ้าเล่ามาที่นี่ทำไม"

หนุ่มน้อยยิ้มเล็กน้อย

"ข้าแค่ผ่านทางมา เห็นยังมีสุราจึงหยุดพักนั่งดื่ม"

กุยลี่หันไปมองเจ้าเทาอีกครั้ง แล้วถามยิ้มๆ

"ถ้าหากบอกว่าข้าเองก็พาเจ้าวานรตัวนี้มาหาสุราดื่ม เจ้าจะเชื่อหรือไม่"

หนุ่มน้อยตกตะลึง มันมองเจ้าเทาก่อนตบมือหัวร่อฮาๆ

"เชื่อ! ทำไมจะไม่เชื่อ! มาๆๆ พวกเรามาชนสุรากันหนึ่งถ้วย ชีวิตคนเรานั้นแสนอ้างว้าง ยากนักที่จะได้เจอผู้มีใจตรงกัน แม้อยู่ไกลคนละขอบฟ้ายังมาหาสุราดื่มที่เดียวกัน"

พูดจบมันก็ชูถ้วยขึ้นเป็นการเชิญชวน แล้วยกดื่มจนหมด กุยลี่มองมันอย่างลึกลับซึ้ง ปากเอื่อนทวนประโยคนั้นอย่างซ้าๆ

"ชีวิตคนเรานั้นแสนอ้างว้าง เห็ๆ ชีวิตคนเรานั้นแสนอ้างว้าง..."

จู่ๆ มันก็ยิ้ม รอยยิ้มนั้นเต็มไปด้วยแววมยุราขึ้นที่หน้าโลก มันยกถ้วย
ขึ้นดื่มสุราจนหมด ความแสบร้อนแล่นวาบไปถึงท้อง สุราในเมืองเล็กๆ
แห่งนี้เป็นรสชาติช่างร้อนแรงดีจริงๆ

หนุ่มน้อยยิ้ม

"เป็นอย่างไรบ้าง"

กู่ลี่ซันตามอง มือคว้ากาสุรามารินดื่มให้ ปากตอบว่า

"สุราดี!"

รอยยิ้มหนุ่มน้อยยิ่งกลลิก มันตบโต๊ะตั้งปัง หัวร่ออย่างเห็นพ้อง

"ประเสริฐ เป็นสุราดีจริงๆ"

อารมณ์ของหนุ่มน้อยพลันฮึกเหิมเร่าร้อน คึกคะนองโง่คออื้อนโคลง

"เรื่องราวในอดีต เจ็บจนขาด้าน

เอ่ยถามนงคราญ ยังจำได้ไหม

ทิ้งข้าโดดเดี่ยว ท่องเที่ยวเดียวดาย

อยู่อย่างเปลี่ยวกาย เมามายทุกวันวาร"

เอื่อนถึงท่อนสุดท้ายน้ำเสียงก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นซึมเซา ใบหน้าเผย
แววมยุราเหงาเศร้าใจ เอื่อนจบก็ก้มหน้าเจียบ กู่ลี่จ้องมองสักพักก่อนทอด
ถอนใจ ยกสุรารอกปากตัวเองบ้าง

ย่างเข้ายามวิกาล ลมเย็นเยือกพัดผ่านเมืองร้างจนเกิดเสียงดัง 'ฮือๆ'
คล้ายเสียงคนสะอื้นอย่างแผ่วเบา

ยิ่งดึกความมืดก็ยิ่งดำโถมดุจกระแสน้ำขึ้น กลิ่นกินเมืองทั้งเมืองไว้
เจ้าเทาพิงตัวกับเทาที่เหยียดที่หมอบนอนอย่างเกียจคร้านหลับไปแล้ว ภายในร้าน
มืดสนิท กู่ลี่กับหนุ่มน้อยลึกลับนั่งแช่อยู่ในความมืดเช่นนั้น ไม่มีใครคิด
จะลุกไปหาเทียนมาจุด

บางทีคงเป็นเพราะยามอยู่ในความมืด พวกมันจึงจะรู้สึกผ่อนคลาย
ขึ้นบ้างกระมัง

ตลอดทั้งวันพวกมันเอาแต่นั่งประจันหน้า บางครั้งพูดคุยในเรื่อง

16 กระบี่เทพสังหาร 7

ไร้สาระ บางคราก็ซึกชวนชนถั่วยตี๋ม แต่เวลาส่วนใหญ่พวกมันกลับจมจ่อมอยู่ในความคิดของตนเอง ย้อนนึกถึงเรื่องราวต่างๆ ในอดีต

เป็นเช่นนี้จนถึงรุ่งเช้า แม้จะมาจากคนละถิ่น พบกันอย่างบังเอิญ แต่พวกมันกลับคล้ายจะรู้จักกันมาตลอดชีวิต ตี๋มสุรสาสนหนากันอย่างถูกต้อง

บทที่ 156 บ้านเดิม

รุ่งเช้าของวันใหม่

ตรงปากทางเข้าเมืองสามสุข กุยลี่กับหนุ่มน้อยยืนล่ำลากัน เจ้าเทา
ปีนปายขึ้นนั่งบนไหล่กุยลี่ ส่วนเทาเทียก็เอียงออกไปยืนอยู่ด้านหลังหนุ่มน้อย
ท่าทางเหมือนเบือหนายโลกสุดขีด

หนุ่มน้อยมองกุยลี่แวบหนึ่งก่อนบอกอึ้งๆ

"มีพบก็ต้องมีจาก วันนี้กล่าวคำอำลา หวังว่าวันหน้าจะได้พบกันอีก
พี่ชายระวังรักษาตัวด้วย"

กุยลี่ตอบเสียงเฉื่อยชา

"เจ้าก็เช่นกัน"

หนุ่มน้อยดูเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ ถามว่า

"บัดนี้แผ่นดินกำลังลุกเป็นไฟ ยิ่งกว่านั้นสถานการณ์ทางทิศเหนือ
ยิ่งมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ พี่ชายไม่สนใจจะขึ้นเหนือไปชมดูความคึกคักสักหน่อย
หรือ"

กุยลี่รู้สึกผิดคาดอยู่บ้าง อดมองหนุ่มน้อยอีกแวบมิได้ เห็นอีกฝ่าย
โบหน้ายิ้มย่องผ่องใส ดูเหมือนไม่ได้แฝงความหมายอะไรเป็นพิเศษ ขบคิด

18 กระบี่เทพสังหาร 7

ลักครู่จึงตอบว่า

"ไว้ดูอีกที เป็นไร หรือว่าเจ้าสนใจการเช่นฆ่านองเลือดเหล่านั้น"

หนุ่มน้อยยิ้มแต่ไม่ตอบ เพียงแต่ประคองมือกล่าวว่

"ขอฟ้าไกลโผ่น หนทางมากด้วยขวากหนาม หากสองเรามีวาสนา คงได้พบกันอีก"

กู่ยลี้คารวะตอบ

"เช่นกัน เช่นกัน"

หนุ่มน้อยหัวร่อฮาๆ แล้วหันกายเดินจาก เทาเที้ยคำรามต่ำๆ คล้าย เป็นการบอกลาเจ้าเทาก่อนวิ่งตามหลังเจ้านาย เจ้าเทาแสดงออกซัดว่ายังไม่อยากจากสหายตัวนี้สักเท่าไร จึงร้องเรียก 'เจี้ยๆๆ' อย่างอวลย ไม่นาน ให้หลัง ร่างของหนุ่มน้อยผู้ลี้ลับกับเทาเที้ยก็หายลับไปจากสายตา

กู่ยลี้มองตามลักพักแล้วหันไปมองเมืองร้างด้านหลัง เจ้าเทาเลียปาก จีบๆ แล้วหยิบถุงสุราที่สะพายไว้ด้านหลังมาเปิดดื่ม เมื่อเข้าสู่สุราแรงจำนวน หนึ่งถึงกับถูกวานรตัวนี้หาพบในห้องใต้ดิน

"ไปกันเถอะ"

กู่ยลี้บอก

เจ้าเทาขานรับพลางขี้มมเจ้านายเล่นอย่างเคยมือ กู่ยลี้ทอดสายตา ไปไกล ผ่านไปลักพักจึงกล่าวขึ้นว่า

"ที่นั่นคือที่ซึ่งพวกเราเคยอาศัยอยู่ด้วยกัน เจ้ายังจำได้หรือไม่"

เจ้าเทาไม่ตอบ บนถนนอันเปลี่ยววังเวงคล้ายจะมีลมเย็นๆ พัดโชย มา...

เขาเมฆาเซียว ดอยไฟใหญ่

เจ้าลักกัดดอยไฟใหญ่เถียนบู้อี้ยามนี้กำลังเอามือโพล่หลังเดินกลับไป กลับมาในศาลาเฝ้าสงบ อารมณ์แลไม่ได้เป็นอย่างยิ่ง ใบหน้าบูดบึ้งด้วยโทษระคนด้วยแวงุ่นงานกระสับกระส่าย ชูหูกรรยาก็มิได้อยู่เป็นเพื่อน เพราะ ไปเยี่ยมนักพรตหญิงสุยเยวี่ที่ดอยไฟน้อย คิษย์ทั้งหลายซึ่งปกติเคารพ

ย่าเกรงมันเป็นอย่างไร ยิ่งเห็นอาจารย์อารมณ์ไม่ดีก็พากันหลีกหนีหน้า
ช่งต้าเหวินศิษย์คนเดียวที่พอจะเข้าหน้าติด ยามนี้ก็หายหัวไม่เห็นเงา

เถียนปู้จู้คิดว่าทำไม ขณะนี้มันหันตภัยกำลังคืบคลานเข้าใกล้ ไม่มีใคร
รู้ว่ากองทัพพัลส์ทวีประหลาดจะโจมตีมาถึงเมื่อไหร่ มันในฐานะหนึ่งในผู้นำ
ของสำนักเมฆาเขียวย่อมต้องหงุดหงิดกังวลใจเป็นธรรมดา แต่ก็เพราะ
สาเหตุนี้ ภายใต้การกระตุ้นโน้มน้าวหลายครั้งของภรรยา และคำนึงถึง
ความสุขชั่วชีวิตของช่งต้าเหวิน ในที่สุดก็ยอมเดินทางไปดอยไฟน้อยเพื่อ
ลู่ขอเหวินหมิ่น คิดไม่ถึงถึงลุ่ยเยวี่ในตอนนั้นเหมือนคนกินดินระเบิดเข้าไป
พอแตะเป็นระเบิดเปรี้ยง แม้แต่ซูหูที่ไปด้วยนางก็ไม่ยอมไว้หน้า ยิ่งไม่ต้อง
พูดถึงว่าเหวินหมิ่นก็ยืนอยู่ที่นั่น นางปฏิเสธทันที หน้าที่ยังพูดจาเสียดสี
กระแหนะกระแหนะอีกด้วย

เถียนปู้จู้มีนิสัยใจร้อนอยู่แล้ว จึงระเบิดโทสะ ต่ปากต่อคำทะเลาะ
กับลุ่ยเยวี่บนดอยไฟน้อยยกใหญ่ เกือบจะลงมือลงไม้กันด้วยซ้ำ สุดท้าย
ซูหูต้องเป็นฝ่ายเข้าห้ามแล้วลากตัวมันกลับดอยไฟใหญ่ ทางด้านลุ่ยเยวี่
ก็ถูกศิษย์กลุ่มหนึ่งคุกเข่าขวางทางไว้

หลังจากวันนั้นช่งต้าเหวินก็มีที่ท่าซึ่งกะตาย วันๆ เอาแต่ทำหน้าที่เหมือน
กินแดงชม เถียนปู้จู้อารมณ์ไม่ดีอยู่เป็นทุน พอเห็นหน้ามันก็ยิ่งเดือดดาล
เปิดฉากเล่นงานเป็นชุด บอกว่าไม่ได้แต่ก็ไม่ต้องแต่ง ให้ทุ้มเหใจไปกับการ
ฝึกปรี้อ วันหน้าไม่แน่อาจโชคดีมีชื่อเสียงลือลั่น ช่งต้าเหวินยอมมิกกล้าเถียง
อาจารย์ แต่สีหน้าราวกับเขียนอักษรไว้ชัดเจนว่าไม่เห็นด้วย บ่งบอกว่ามันยังรักใจ
รักมันอยู่กับเหวินหมิ่น เถียนปู้จู้เห็นแล้วก็โกรธ ยิ่งก่นดาแรงขึ้น จนสุดท้าย
ช่งต้าเหวินแทบจะมีสภาพเหมือนมูสิกกล้วยแมว วันๆ เอาแต่ซ่อนตัวมิกกล้า
พบหน้าอาจารย์

วันนี้ซูหูจากไปแต่เช้า บอกว่าจะไปเกลี้ยกล่อมศิษย์พี่ลุ่ยเยวี่ เถียนปู้จู้
แค้นเสียฮึมฮัมประชดประชันตากถางลุ่ยเยวี่ไม่หยุด สุดท้ายซูหูจึงต้องเวหา
จากไปโดยไม่สนใจ ทั้งมันไว้ให้หงุดหงิดใจคนเดียว แต่ก่อนไปนางแอบ
กระซิบเบาๆ สองสามประโยค ทำให้เถียนปู้จู้พอจะเข้าใจว่าทำไมวันนั้น

20 กระบี่เทพสังหาร 7

ลุ่ยเยวี่ถึงได้ป่าเถื่อนไร้เหตุผลแบบนี้

ที่ซูหฺวู่พุดอันที่จริงเข้าใจได้ง่ายยิ่ง นางบอกว่า

'ได้ยินว่าก่อนพวกเราไปวันหนึ่งก็คือวันที่ลู่อี้เสวี่ยฉิกลับเขา คิษย์พีลุ่ยเยวี่เรียกนางเข้าไปพบเป็นการส่วนตัว ลักครูลู่อี้เสวี่ยฉิกี้ถูกคิษย์พีทำโทษเท่านั้นยังไม่พอ คิษย์คนอื่น ๆ พลอยถูกนางตำราดไปด้วย'

เถียนปู้อี้ภายนอกอาจดูเหมือนคนซื่อๆ เกรตรง แต่มันมิใช่คนโง่อย่างเด็ดขาด ไม่นานก็เดาออกถึงสาเหตุ เพียงแต่คล้อยหลังซูหฺวู่ ทุกคราที่นึกถึงว่าตนแบกหน้าไปให้ผู้อื่นดูหมิ่นถึงที่ ความคับแค้นนี้จะให้กลืนลงท้องได้อย่างไร จึงบันดาลโทสะขึ้นมาอีก

กาลาเฝ้าสงบยามนี้มีแต่เสียงฝีเท้าเดินย่ำของเถียนปู้อี้ ไม่รู้ทำไมสีหน้ามันกลับเปลี่ยนเป็นแปลกพิกล คล้ายจะนึกคิดอะไรขึ้นมาได้ เรื่องที่ลู่อี้เสวี่ยฉิกี้ปฏิเสธการสว่ขอต่อหน้าทุกคนนั้นมันรู้ และพอจะได้ยินคำนิทนาตเกี่ยวกับคิษย์ผู้เก่งกาจและมีรูปโฉมงดงามสะดุดตาที่สุดในบรรดาคิษย์รุ่นเยาว์คนนี้มาบ้าง

แต่ที่มันสนใจกลับเป็นคนอีกคนที่อยู่ใน 'คำครหานินทา' นั้นต่างหาก "ลึบปีแล้ว"

มันถอนใจ สีหน้าเซื่องซึมสลด มีบางครั้งก็นึกแปลกใจตัวเอง เหตุไฉนคิษย์ที่ดูไปแล้วไม่ได้เรื่องคนนั้นจึงทำให้มันพึงใจจดจำได้เนิ่นนานจนปานนี้

เถียนปู้อี้ยิ้มขมขื่น สายหน้าให้กับตัวเอง และในตอนนั้นมันก็สัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่าง คลับคล้ายคลับคลาวว่าได้ยินเสียงแหวกอากาศดังมาจากที่ไกล จึงเดินออกไปแหงนหน้าดู

บนท้องฟ้ามีแสงสีขาววรีควาบ พุ่งมาหายอดดอยไฟใหญ่ด้วยความเร็วดุจสายฟ้า เพียงพริบตาก็มาหยุดลงตรงหน้าห่างไปประมาณหกเชียว กะพริบแวบหนึ่งก่อนเผยให้เห็นร่างเซียวอี้ไฉแห่งดอยทะเลูเมฆา

เซียวอี้ไฉประคองมือคารวะอย่างยิ้มแย้ม

"คารวะอาจารย์อาเถียน"

เถียนปู้อี้พยักหน้าถามว่า
 "อีม เจ้ามาได้ยังไง มีกระอันใดหรือ"
 เขียวอู๋โฉบกวาดตามองไปรอบๆ ถามอย่างสงสัย
 "อาจารย์อาเถียน ทำไมถึงเจียบนักเล่า คิษย์น้องหายไปในทันทีหมด"
 เถียนปู้อี้คิดประซัดในใจ
 หากเห็นพวกมันลีแปลก แต่ละคนไม่รู้หายหัวไปไหนหมด
 แต่สีหน้ามันไม่แสดงความรู้สึกใด ตอบเสียงเฉื่อยชว่า
 "พวกมันกำลังคร่ำเคร่งฝึกวิชา ที่คอยฆ่าคนไม่พลุปลานเหมือนดอย
 ทะลุเมฆาของเจ้าหрок มองไม่เห็นคนย่อมเป็นเรื่องธรรมดา"
 เขียวอู๋โฉบสะอึก ฟังจากน้ำเสียงคล้ายอีกฝ่ายอารมณ์ไม่ดีนัก แต่มัน
 เก่งในเรื่องปฏิสัมพันธ์ จึงสร้างทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ กล่าวอึมๆ ว่า
 "ที่แท้เป็นเช่นนี้ อาจารย์อาเถียน ที่คิษย์มาวันนี้เพราะได้รับคำสั่งจาก
 อาจารย์ให้มากราบเยี่ยมท่าน มีคำถามหลายข้ออยากจะขอคำชี้แนะ"
 เถียนปู้อี้ขมวดคิ้ว แปลกใจจนต้องถาม
 "ขอคำชี้แนะจากซำรี ชี้นะอะไร คิษย์พี่เจ้าสำนักรอบรู้ดุจเทพเจ้า
 พลังฉานก็บรรลุถึงขั้นเป็นหนึ่งกับธรรมชาติ ยังมีสิ่งใดมาถามคิษย์น้อง
 ผู้ไม่ได้เรื่องอย่างข้า"

เขียวอู๋โฉบยิ้มเล็กน้อยแต่ไม่ได้ตอบ เพียงเพ่งมองเฉยๆ จนเถียนปู้อี้
 รู้สึกเอะใจ รีบเสนอว่า
 "เข้าไปสนทนากันข้างในเถอะ"
 พูดจับก็หันกายเดินนำ แต่แล้วกลับชะงัก เพราะแวบที่หันคล้ายเห็น
 อะไรบางอย่างตรงเรือนที่พักของเหล่าคิษย์
 เขียวอู๋โฉบมองตาม แต่ไม่เห็นอะไร อดถามอย่างสงสัยมิได้
 "มีอะไรหรือขอรับอาจารย์อาเถียน"
 เถียนปู้อี้ลั้งเลเล็กน้อยก่อนส่ายหน้า
 หรือข้าจะตาฝาดไป เป็นไปได้ยังไงว่ามัน...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)